

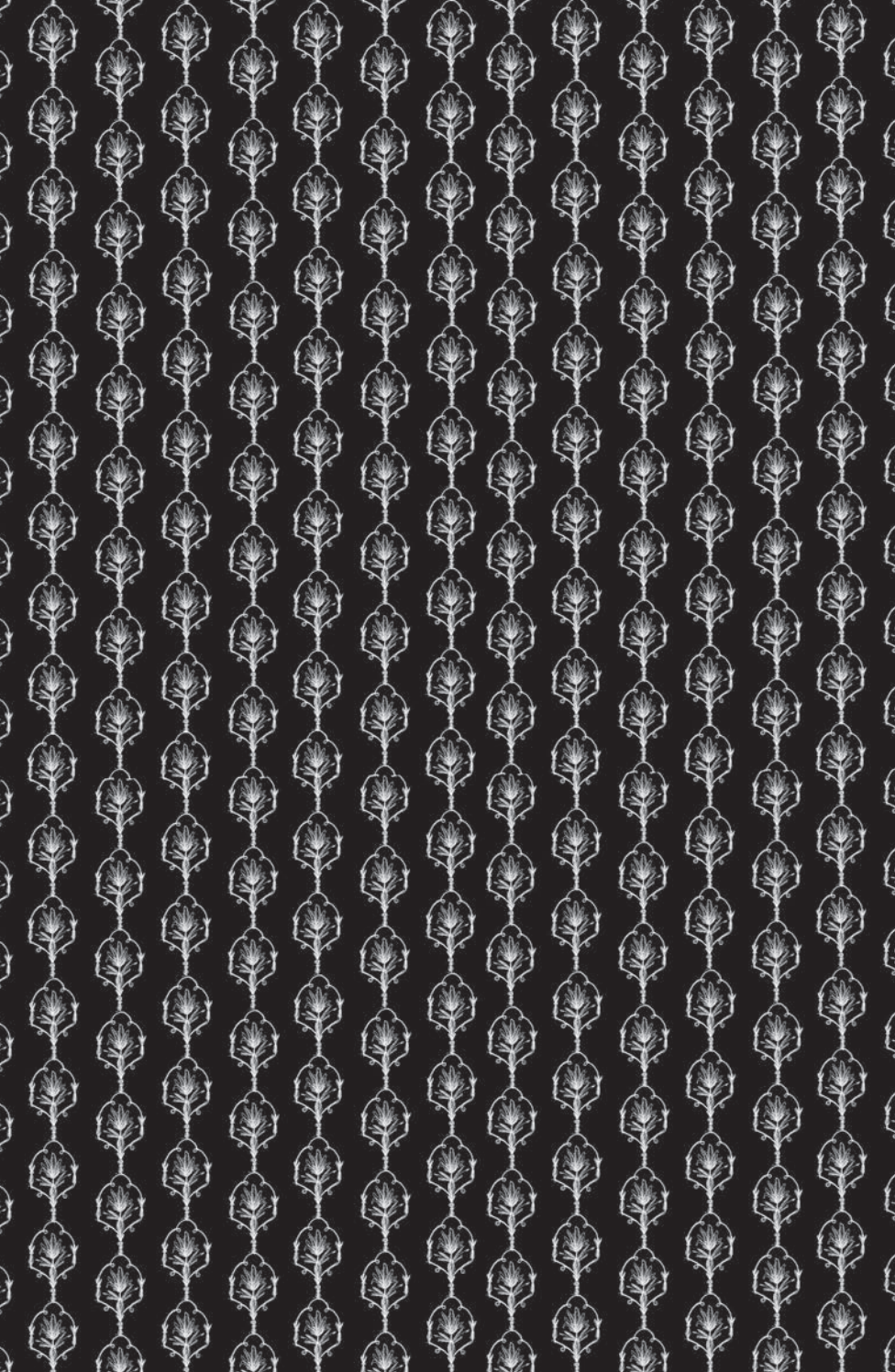
BEŠTIA a BETHANY

POMSTA BEŠTIE

JACK MEGGITT-PHILLIPS

Ilustrovala Isabelle Follath

BEŠŤIA
a
BETHANY
POMSTA BEŠŤIE

Venujem Lize Meggittovej alebo najdrahšej matke,
ako chceš, aby som Ťa volal. Veď ja sa pomstím!

J. M. P.

Venujem Jackovi.

I. F.

Jack Meggitt-Phillips
THE BEAST AND THE BETHANY: REVENGE OF THE BEAST

Originally published in English by Farshore, an imprint of HarperCollinsPublishers Ltd,
The News Building, 1 London Bridge St, London, SE1 9GF under the title:
The Beast and The Bethany: Revenge of The Beast

Text copyright © 2021 Jack Meggitt-Phillips
Illustrations copyright © 2021 Isabelle Follath
Translated under licence from HarperCollinsPublishers Ltd
Translation © 2022 by Oľga Kralovičová
Slovak edition © 2022 by IKAR, a.s.

The Author and Illustrator have asserted their moral rights.

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat', ukladať
do informačných systémov ani prenášať v akejkoľvek podobe či akýmkoľvek
spôsobom – elektronicky, mechanicky, fotokopírovaním, nahrávaním alebo
inak – bez predchádzajúceho písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Z anglického originálu *The Beast and the Bethany: Revenge of The Beast*
(HarperCollinsPublishers Ltd, London 2021)

preložila Oľga Kralovičová.

Redigovala Erika Hubčíková.

Korigovala Katarína Šoganová.

Technická redaktorka Helena Oleňová.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Stonožka, Bratislava
v roku 2022 ako svoju 1 980. publikáciu v elektronickej podobe.

Prvé vydanie.

Sadzba a zalomenie do strán Veronika Jelenová.

ISBN 978-80-551-8679-5

BEŠŤIA a BETHANY POMSTA BEŠTIE 2

Jack Meggitt-Phillips

Ilustrovala Isabelle Follath

Preložila Oľga Kralovičová

štonožka

Beštiálny začiatok

Keď mal Ebenezer Tweezer jedenásť rokov, svet bol oveľa mladší.

Namiesto áut jazdili po uliciach kone a koče. Namiesto telefónov a počítačov sa ľudia dohovárali prostredníctvom listov, prípadne krikom.

Fotografie neexistovali, preto ak ste chceli zachytiť okamih, keď ste na sebe náhodou mali nejaké pekné oblečenie alebo ste jedli dobré jedlo, museli ste cestovať s vlastným portrétistom. Elektrina bola v tom čase len smiešne znejúce slovo, takže večer ste mohli čítať knihy iba vtedy, keď ste mali rozsiahlu zbierku sviečok.

Skrátka, žilo sa mizerne. A chudákovi Ebenezerovi ešte mizernejšie, lebo bol veľmi neoblúbené dieťa.

Ťažko povedať, prečo sa stal takým neoblúbeným. Možno preto, lebo sa tváril namyslene, alebo to súviselo s jeho extravagantným oblečením. Nosil odevy so samými volánikmi a pestrými vzormi.

Nech už bola príčina akákoľvek, bolo jasné, že ostatné deti o mladého Ebenezera nestoja. Nikdy ho nepozývali na hostiny, vystúpenia šašov či do divadla, lenže to ho neodradilo chodiť ta aj bez pozvania. Väčšinu popoludní strávil tým, že striehol pred muddlingtonskou pekárňou, lebo vedel, že občas sa tam deti zhromažďujú a súťažia v jedení koláčov.

Dosť často však strávil pred pekárňou celý deň, ale deti neprišli. A tak ten čas využil na to, aby si navcičoval nenútený rozhovor s múrom.

Hovoril mu napríklad:

„Dnes máme pekný deň, však?“

Alebo:

„Videli ste tú novú komédiu od Willyho Oného?“

Nie, ani ja som nepochopil nijaký z jeho žartov.“

Alebo:

„Ten mor, to je hrôza, však?“

No múr mu nikdy neodpovedal. Ebenezerovi to neprekážalo, lebo tieto jednostranné rozhovory vnímal

ako skvelú prípravu na rozhovory skutočné. Bol si istý, že keby natrafil na správnu tému alebo si obliekol košeľu so správnym množstvom volánov, ostatné deti by mu dovolili zúčastniť sa na koláčovej súťaži.

Keď jedného dňa opäť striehol pred pekárňou, všimol si rozruch na námestí. Mestský hlásnik prestal vykrikovať chválospevy na tovar v galantérii svojej manželky ako zvyčajne a naliehavým hlasom niečo oznamoval. Ebenezer nepočul, čo presne hovorí, lebo na ulici panoval priveľký hluk.

Vážne sa tváriaci muži v smiešnych purpurovo-červených plášťoch a zelených pančuchách zosadali z koní. Každý mal v ruke trúbku, akoby to bola zbraň, a ich tváre neskrývali obavy.

„Hej, ty tam, chlapče!“ vykrikol jeden z nich. Ebenezer zazrel, že muž má na plášti erb, na ktorom bolo napísané *Debeštializačný ochranný regulačný oddiel tajných agentov*. „Videl si najzhubnejšieho tvora, aký kedy trápil túto zem?“

Ebenezer si bol istý, že by si takého tvora určite pamätal, lenže bol slušne vychované dieťa a chcel pomôcť. Trvalo mu asi dvanásť sekúnd, kým v duchu prebral svoje spomienky.

„Nie, som si istý, že som ho nevidel,“ vyhlásil svedomito. „Je to nejaká hra? Zatiaľ sa so mnou nikto nechcel hrať, ale pochybujem, že by ste ma žiadali o pomoc.“

„Toto nie je hra, chlapče! Ak toho tvora nechytíme prv, než získa silu, nevedno, čo sa môže stať,“ varoval ho muž v plášti.

„Och, preboha!“ zvolal Ebenezer. „Rád by som vám pomohol. No ako som povedal, nijaký taký tvor mi neskrížil cestu. Mrzí ma to.“

Muž zrejme považoval túto poznámku za osobnú urážku. Povýšenecky sa vrátil k svojmu koňovi a odcválal. Ostatní muži v plášťoch a pančuchách po záhadnej bytosti ďalej pátrali, vtrhávali do budov a vy počúvali obyvateľov mesta. Ebenezerovu pozornosť však už pritiahli tri deti, ktoré sa blížili k pekárni.

„Počul som, že to chytili v pivnici Lady Morgany. Očividne to tam pred oddielom skrývala celé storočia,“ vyhlásil Nicholas Nickle, nepríjemný chlapec s nepríjemnou tvárou.

„Nikto nežije celé storočia, takže to jasne nie je pravda, drahý braček,“ zamiešala sa do debaty Nicholasova neoblúbená sestra Nicola Nicklová. „Ja som zase počula, že ten tvor bol veľký ako menší kopec, až mu napokon oddiel dal zožrať trúbku. Jeden Morganin sused povedal, že videl, ako ten tvor splasol ako balón a so svišťaním vyletel z domu.“

„CHCEM PANČUCHY!“ vykrikol Nicco Nickle, najmladšie dieťa tej hroznej rodiny.

Nicklovcov všetci susedia považovali za hrozbu, lenže Ebenezer si priateľov nemohol vyberať. Ako sa približovali, načuchral si volány na košeli a snažil sa spomenúť si na nacvičený nenútený rozhovor.

„Nie je tá Willyho komédia hrozná? Nie, vôbec som ten mor nepochopil,“ spustil Ebenezer, no potom sa zamračil. „Počkajte chvíľu, myslím, že som to poplietol.“

Tváre Nicklovcov sa rozžiarili. Ebenezer si to ne správne vysvetlil ako výraz priateľstva, a tak sa rozjasnila aj jeho tvár.

„Ale, ale, ale... Pozrime sa, kto tu čaká na ďalšiu bitku. Pán Ebenúzer Lúúúúzer,“ zatiahol Nicholas.

„Páči sa mi, keď ma tak voláš,“ povedal Ebenezer smrteľne vážne. „Niekde som čítal, že je veľmi dôležité, aby sa priatelia navzájom volali prezývkami.“

„My nie sme tvoji priatelia, Ebenezer. Minule sme ti predsa ukázali, čo sa stane, keď nás tak nazveš,“ zastrájal sa Nicholas.

„Hmm? Ach, áno, to bola tá hra, keď ste ma naháňali a hádzali do mňa palice a kamene. To bola mimoriadna zábava!“ nadchýnal sa Ebenezer. „No tentoraz by sme sa namiesto toho mohli trochu porozprávať. S múrom sme si to už nacvičili.“

Onedlho však už bolo jasné, že Nicklovci nemajú chuť na duchaplnú konverzáciu. Všetci traja sa vrhli na Ebenezera, naháňali ho cez námestie až

na polia za jeho domom. Častovali ho pri tom nádvákami, urážkami a občas ho do hlavy trafil aj kameň.

Ebenezer by im bol bez problémov utiekol, lebo bol obdarený párom dlhých šľachovitých nôh. V behu sa snažil presvedčiť sám seba, že je to len ďalšia hra, hoci v hĺbke duše vedel, že to tak nie je. Tak ako ostatné deti aj Nicklovci Ebenezeru hneď znenávideli. Nevedel s tým nič urobiť. Mohol kupovať košieľ, koľko chcel, či nacvičovať rozhovory s múrmi, nepomohlo mu to získať si ich priazeň ani rešpekt.

Už bol blízko domu, keď zrazu stúpil na niečo mäkké. Pozrel sa na topánku a zistil, že je to akási sivá hrča. Pripomínala červíka. Keď sa sklonil bližšie, rozoznal tri čierne oči, dva čierne jazyky a slintajúce ústa. Hrča mala maličké končatiny a jej dych páchol varenou kapustou.

„Pomôž mi,“ poprosilo Ebenezeru to slizké čudo, keď si ho oškraboval z topánky.

Ebenezeru hlas tak veľmi šokoval, že mazľavú vec pustil na zem. Vzápätí ju však rovnako rýchlo zodvihol a utrel jej z očí blato.

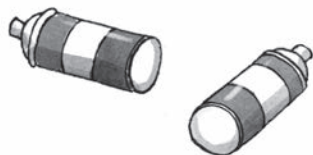

„Veľmi ma to mrzí,“ ospravedlnil sa. Pri pohľade na to blatové stvorenie vedel, že drží niečo mimoriadne. Chvíľku iba stál a zísal, no potom si spomenul na slušné správanie. „Volám sa Ebenezer Lúz... teda Tweezer.“

„A ja som beštia. Prosím, si moja jediná nádej, pomôž mi!“

Odbeštiovanie

„Aký zaujímavý tvor! Takého som ešte nikdy nevidel! Si krásny, rozvážny, elegantný... Zasluhuješ si byť na svete a ja sa o teba postarám.“

O päťsto rokov neskôr Ebenezer sedel ráno vo vani v penovom kúpeli a šepkal milé hlúposti svojmu odrazu v zrkadle, ktoré držal v ruke. Za tie storočia sa naučil, že so zrkadlami sa rozpráva oveľa ľahšie ako s múrmi. Najmä keď si človek dopraje elixír a starostlivosť o pleť, vďaka ktorej má tvár krásnu ako mesiac za súmraku.

„Prečo ten smutný výraz?“ spýtal sa Ebenezer svojho odrazu v zrkadle. „Ranný kúpeľ bol vždy príjemná záležitosť!“

Za svoj dlhý-predlhý život si Ebenezer doprial takmer 186 275 kúpeľov a všetky boli naozaj príjemné. Dnes mu však niečo chýbalo.

Po prvé, chýbala mu gumová kačička na kľúčik. To bolo vážne narušenie jeho kúpeľovej rutiny, lebo odkedy ju beštia vyvrátila, kačička Rafael predvádzala všelijaké triky a každé ráno spievala dojemné námornícke pesničky.

Navyše v kúpeľni bol čudný zápach. Vďaka beštii si Ebenezer zvykol na kúpele s penou a so soľou najvyššej kvality, no teraz bola vôňa peny lacná a nepríjemná, akoby mu niekto namiesto vonných solí nasypal do kúpeľa čistiaci prášok na riad.

Najviac však jeho ranný kúpeľ rušil odkaz napísaný Bethaniným mastným prstom na zrkadle:

***TY TRKVAS, DNES NIE JE ČAS NA KÚPANIE!
ČAKÁ NÁS ODBEŠTIOVANIE.***

Prirodzene, Ebenezer odkaz spočiatku ignoroval, lebo už dlhé roky vyznával teóriu, že na kúpeľ je čas

vždy. Veril, že často sa treba okúpať práve vo chvíli, keď si ostatní myslia, že na kúpeľ nie je čas.

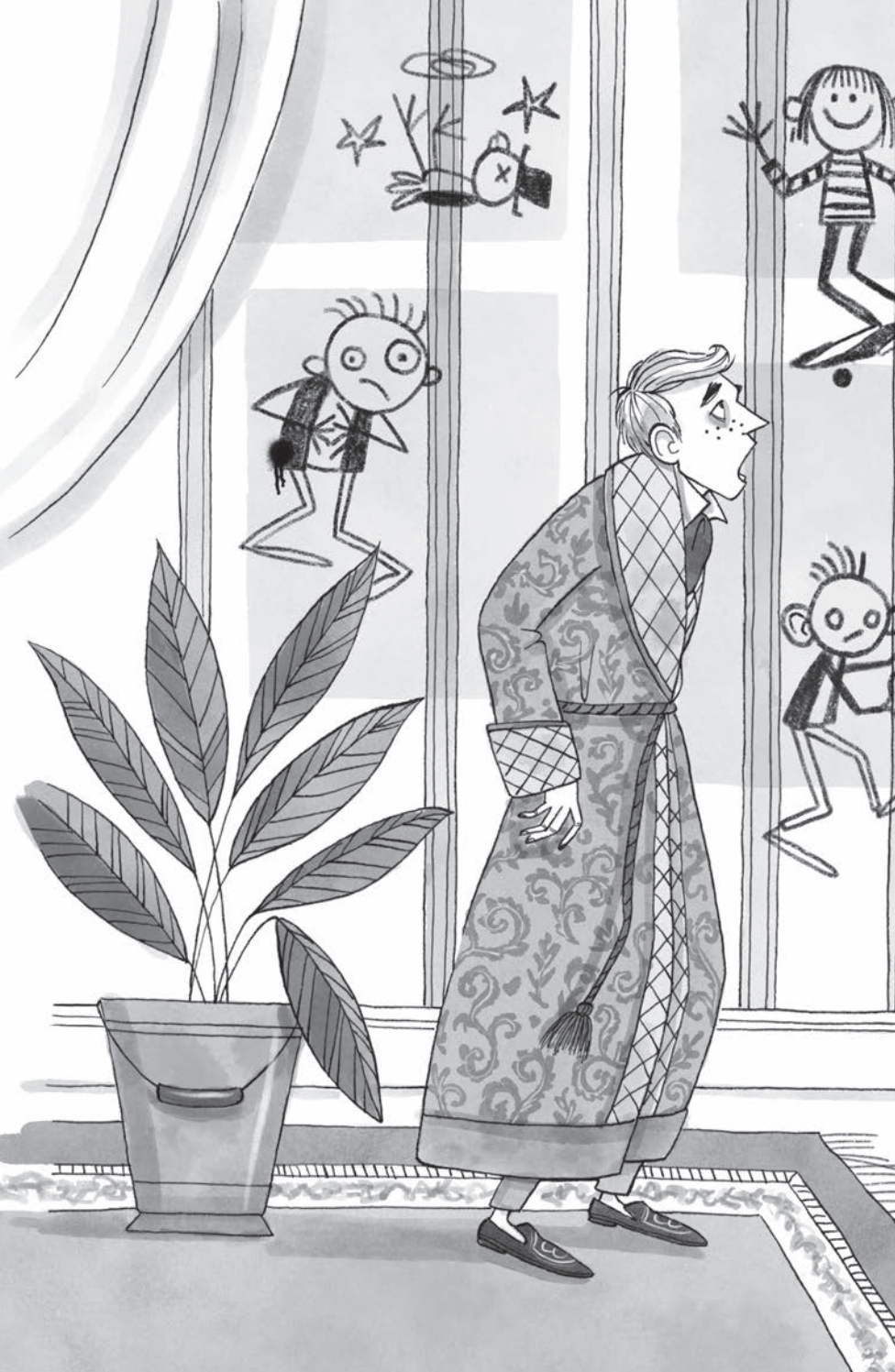
Odkaz ho však otravoval a hneval, lebo bol zvedavý, čo Bethany na ten deň naplánovala. Napokon to od zvedavosti už nevydržal. Skrátil svoj kúpeľ o dve hodiny, obliekol si domáce oblečenie, obul papuče, navliekol župan a zišiel dolu.

Cesta nadol bola znepokojujúca, lebo to vyzeralo, že určité veci z jeho pätnásťposchodového domu sa vybrali na vandrovku. Na tvári sa mu zjavil zmätok, keď si všimol, že všetok nábytok zo zamatového salónu nahradili skladacie stoličky a prdiace vankúše. Zmätok vystriedali obavy, keď zistil, že na stenách už nevisí jeho obľúbená zbierka krásnych obrazov. Namiesto nich sa tam skvel výber čarbaníc a paličkových postavičiek s nepravdepodobnými proporciami, ktoré Bethany nakreslila na tapety a ešte sa pod svoje diela aj podpísala.

„Nie, nie, nie!“ zvolal Ebenezer a rozbehol sa dolu, pripravený osopiť sa na Bethany najrozčúlenejším tónom, na aký sa zmohol: „Čo to, preboha, robíš?“

„Hlúpa otázka!“ odsekla Bethany. Mala pravdu, keďže bolo absolútne jasné, že sa snaží odtiahnuť klavír

z prednej izby. „Pomôž mi, ty trkvas. Spolu s ostatnými vecami to musíme dostať na ulicu.“

„Nič také neurobím!“ odmietol Ebenezer. „Nebudem ti pomáhať pri vyrabovaní môjho domu.“

„My ťa nerabujeme, my ti pomáhamo. Doparoma, veď sme si s Claudette skoro zodrali zadky,“ zlostila sa Bethany.

Nato Claudette, fialový wintloriánsky papagáj, vletela dnu, akoby chcela potvrdiť, aký má zodratý zadok. Operené čelo mala trochu vlhké od potu.

„To bol posledný tancujúci čajník, miláčikovia!“ oznámila a rozťahla krídla vo víťaznej póze. „Hajdy-haj, Ebenezer! Povedala ti Bethany o našom úžasnom odbeštiovaní?“

„Odbeštiovaní?“ zopakoval Ebenezer.

„Áno,“ potvrdila Bethany vecne. „Odbeštiovaní.“

Claudette zaborila pazúry do klavíra a pomáhala Bethany v snahe vytiahnuť ho z miestnosti. Neboli však dosť silné ani nevedeli, ako možno presunúť nástroj bez toho, aby poškodili steny a podlahy.

„Načo musíme odbeštiovať?“ spýtal sa Ebenezer. „Claudette predsa beštiu zabila a povedal by som, že to už je riadne dôkladné odbeštiovanie.“

„Ako sa opovažuješ! Nie som nijaká vrahyňa! Zožrala som ju náhodou a odvtedy sa cítim hrozne.“ Claudette nafúkla operené brucho.

„Nemusíš sa pre to trápiť. Beštia bola strašná, naničhodná obluda, ktorá ma chcela zjesť!“ ubezpečovala ju Bethany.

„Ó áno, to viem, ale celkom si ma nepochopila. Naozaj sa cítim hrozne. Je mi zle od žalúdka alebo niečo také. Už celé týždne som sa v noci poriadne nevyspala,“ postťažovala sa Claudette.

„Stále nerozumiem, ako to súvisí s tým, že ma oberte o všetky moje veci,“ ozval sa Ebenezer.

„To nie sú tvoje veci. Sú to len veci, ktoré ti vyvrátila beštia. Claudette je presvedčená, že by nám to prospelo,“ vysvetľovala Bethany. „Nechcem hľadiet na všetky tie beštiálne haraburdy a nemal by si na ne pozerat' ani ty. Napríklad tento klavír. Pamätáš si, koho si dal beštii zožrať, aby si ho dostal?“

Ebenezer sa zahanbene zahľadel na papuče. Aby dostal ten klavír, musel

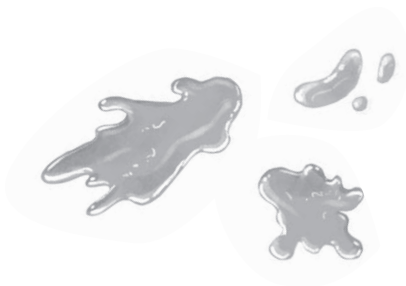
dať beštii zožrať Patrika, ďalšieho fialového wintloriánskeho papagája, ktorý bol náhodou Claudettin bratranec. Claudette mu to veľkodušne odpustila.

„Dobre, môžeme predáť klavír a možno aj niečo z pozláteného príboru,“ ustúpil nakoniec. Neochotne sa pripojil k presúvaniu klavíra, keď ho tlačili cez dvere von. „No nesmieme to preháňať.“

Vonku zistil, že to už zašlo ďaleko. Trávnik pokrývali rôzne dary, ktoré mu beštia vyvrátila za posledných päť storočí. Boli tam všetky predmety, ktoré si vypýtal hneď na začiatku a o ktorých si myslel, že by mu pomohli nájsť priateľov, ale i všetky ostatné veci z nasledujúcich storočí, ktoré chcel iba pre seba alebo preto, aby mu ich ostatní ľudia závideli.

Nachádzali sa tam aj jeho soli do kúpeľa a kačička. Nechýbali ani chladničky na zákusky, samozdobiaci vianočný stromček, vysávač čítajúci myšlienky, ktorý upratuje izby vždy, keď si pomyslí, že sú trochu zaprášené, televízory vo veľkosti posteľných plachiet, oblek pre kozmonauta a mnohé ďalšie čudné a nádherné veci. Ebenezerovi to pripadalo, akoby vystavil pred svetom celý svoj život s beštiou.

„Bethany, snažíš sa ma zabiť či čo?“ spýtal sa.

Veľká hra

„Umieram,“ hlesla beštia vtedy pred stáročiami.

Ebenezer sa obzrel. Nicklovci neboli ďaleko a všetci boli ozbrojení palicami, kameňmi a blatom. Zahľadel sa na beštiu a rozmýšľal, čo má urobiť.

„Ak onedlho nedostanem niečo jesť, zmiznem úplne. Prosím, prejav mi trochu láskavosti.“

Ebenezera až dosiaľ nikto nepotreboval. Vlastne mal pocit, akoby ľuďom zavádzal, najmä svojej mame. Cítil sa výnimočne, že teraz môže niekomu naozaj pomôcť, a tak sa chopil príležitosti a dal beštii zožrať za hrsť trávy a margarétok.

„To bolo od teba veľmi láskavé,“ povedala beštia tichým a slizkým hlasom. „No nebola to tá

správna láskavosť. Nič z toho mi totiž nedá silu, ktorú potrebujem.“

Ebenezer sa znovu obzrel a videl, že Nicklovci sú už takmer na dohodenie kameňom. Rozbehol sa a nazbieral niekoľko černíc z neďalekého kríka.

„Výborný pokus,“ precedila beštia pomedzi maličké tesáky. „Lenže stále to nebolo ono. Určite by si mi niekde mohol nájsť niečo, čo má... pulz.“

Ebenezer očami rýchlo preskúmal najbližšie okolie, ale jediný živý tvor, ktorého zbadal, bol pavúk, čo driemal na pavučine medzi dvoma kríkmi. Ospravedlnil sa mu a ponúkol ho beštii.

Beštia spratala pavúka aj s pavučinou na jeden hlt. Uslintané ústa sa jej roztiahli do úsmevu a jej malé telo o trochu vyrástlo.

„Dobrá práca, len tak ďalej! Prines mi VIAC podobných dobrôt,“ rozkázala beštia.

Ebenezer mal šťastie, že mu do cesty vletel motýľ. Motýľ však šťastie nemal, lebo Ebenezer ho dal zožrať beštii.

Jej slizký úsmev bol ešte širší a jej telo sa znova zväčšilo.